

Компоненти українського костюма ХІХ – початку ХХ ст.

1. Матеріал, що використовувався для пошиття одягу.

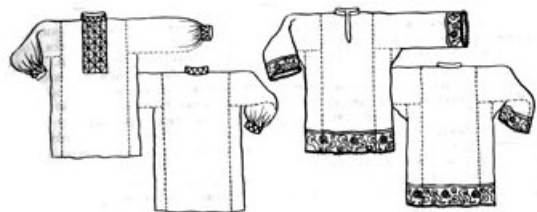
Якщо ви ознайомились з попередньою нашою розповіддю про народний одяг, то певно зауважили, що для пошиття одягу використовувалися матеріали як домашнього, так і фабричного виробництва.

Для традиційного одягу українці використовували рослинні волокна, вовну, шкури тварин, стебла та кору рослин, дерево, метали.

В тих районах, де вирощували луб'яні культури (льон, коноплі), для ткацтва використовували рослинне волокно. Це переважно відноситься до Полтавщини і Чернігівщини. Ці культурні рослини збирали майже на кожному селянському городі.

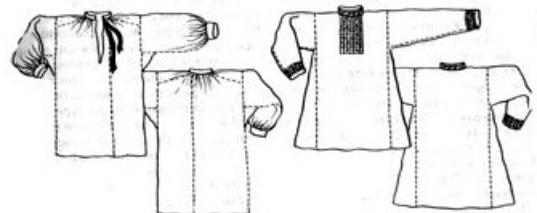
Сировиною тваринного походження була вовна, в основному овеча. Із рослинного волокна та з вовни отримували прядиво, з якого або відразу ж ткали (рідше в'язали чи плели) окремі елементи одягу, або ж спочатку виготовляли тканину, з якої потім шили одяг. Спеціально оброблене овече хутро використовували для зимового одягу, або ж спочатку виготовляли для зимового одягу та чоловічих шапок, а

шкіру свійських тварин – для взуття. Дерево, лико, повсть уживалися значно менше. З лика плели взуття. Зі стеблин рослин та повсті робили чоловічі головні убори. В окремих районах Закарпаття взуття майстрували з дерева.

2. Натільний одяг

Сорочка є одним з найдавніших елементів убрання, виступаючи майже до початку ХХ ст. єдиним видом натільного одягу на всій території України. Термін "сорочка" відомий не лише в українців, а й в інших слов'янських народів.

Українська сорочка кінця ХІХ – початку ХХст мала велику кількість локальних варіантів крою та орнаментатії і відповідала чи одному, чи одразу кільком цільовим призначенням. Це й колоритно

оформлені святкові сорочки, і більш стримані поживні, і повсякденні.

Чоловічі й жіночі сорочки, залежно від їх призначення, а також від заможності сім'ї, шилися з полотна різної якості.

